

Gent: Je — ovi dni su ga već malo promenili. Zneli su vanku one žuntane ure. Jur: To se dunke na huje obrnul on vaš fanožak zakon.

Gent: Ma ča čete, da vam rečem. Ja se čudim vam, ki ste jedan prefrigan čovek, kako ste vrata mogli ni mislet, da su one žuntane ure — jedna stvar šerija. To je bilo onako, da se malo svetu u oči popela hiti — i da vam Hrvat ona moja gorka pilula bude nekoliko sladjaj, ja sam već na onem momente, kada sam pisal oni moj zakon, znal, da one žuntane ure nisu od duradi. Mislet sam, da će se s tim pot napred jedno desetak let, pak onputa — finis! Inveci komaći su doveleta prošla i već je vrag zel i one žuntane ure. Nego neka vam ne bude žal: pravo za pravo ja mislim, da ni bilo ni deset skol, pa keh bi se ta zakon držal. Ono je bilo samo na harte. Nego ja moram poč. Alatā, Jurino!

Jur: Puknul da biš, ter da biš. Iliju Niko-lajeviću, začepite i tega.

Rus: Gavrilo Stjepanoviću, zatruće Jen-tilić cep!

Fr: Pa ča sada?

Jur: Niš!

Fr: Kako niš?

Jur: Onako! Kad sam ja bil mlad, nisam imel ni žuntane ni nežuntane ur. Glavu sam na ono vreme imel došta trudu, pak sam se svejedin paučil i kitat i pisat. Tako će i naša deca: slova su malo manji jednaka i hrvatski i talijanski, pak malo dobre volje, i naši te svi znati našu besedu i citat i pisat, kako da su bili vaške. Mane ni strah!

Rus: Tako je, a sada pustite, da ja zile-rejan jedan čep, ki će vam morda koliko ugodit. Gavrilo Stjepanoviću, opravi-či oni čep od votki i prnesite nam na stol nekoliko žmuj, da se kućemo. Tako, a vi, Jurino Andrejević, i vi, Fran-nino Martinović, znajeti, da otkada ima-sveta i veka, još ni nikada nijedan narod propal sporadi žuntanem ur, pale ne cete ni vi. Tu je votka: Ala, zdravstvuje!

Na zdravje!

Jurina i Franina: Harašo! Harašo!

Fr: Mi svejedin ja bim malo rad znat, ča ono govoru oni dva ministra na Rime: on jugoslovenski i on talijanski. Ilijie Niko-lajević, ča ne biste mogli malo po-maknuti i ta dva čepa?

Rus: Ej, Gavrilo, znamite oni dva čepa, da ējuemo ka oni ministri govoru na Rime. Gavrilo: Žal mi je, ma ne morem nikako anet oni čepi, zači mi je uprav sada tira-bucu puknul.

Fy: No vrug zel i delo!

IZ PRODANI KOD BUZETA.

Bit će bolje — mišimo se samol.

Ba vam pravu istinu rečemo, mi smo ovuda nekako mrzli i ledeni. S one straze Buzeta, u Sv. Martinu, Sv. Ivanu, Stredpu još znaaju naši ljudi bliži živi, veseli, ko-rijenji u svakom obziru, ali naš kraj, to jest: Prodani, Sv. Sveti, Područje, nekako je omržio. Mrtvi smo bili za pravo, reči i za pust. Zapustamo starinu i stariinske na-vade. Ovu su žla znamenja. Nama se čini, kao da smo svi ovuda mrtvi, i kao da se nesto ruši kod nas. No, to nije istina, pak zato pozivjim svoje susjede i seljake, da se i mi ovuda malo maknemo od sna i spavanja. Budimo veseli — i kuravni, a budimo i složni. Bog nas očuvaj od „djisperije“, a i od „mizerije“. Svoj druge će samo doći. Stolžmo se, pak nešto učinimo, da svjet naoko vidi, da smo i mi ovuda živi. Naručimo žalu „Istarsku Riječ“, da nas probudi, ojunači i raskuraži. Pokažimo svima, da još mi nismo propali, a ni prodani. — Ima u našim žilama krv, samo uverimo je s prijateljstvom, slošinicom i diegom za svoj jezik i narod! „Bit će bolje — mišimo se samol“ — Domaći sin.

IZ NOVAKI.

Smat plemenite suprige i majke.

Dne 20. pr. mjeseca, providjene Sv. Otaj-tvi za umireni, nakon dvomjesečne teške bolesti, ispuštala je svoju plemenitu dušu Gospodja Josipa Čusa, rođenoga Dušen, su-pruga g. Antuna Čusa iz sela Čusi kod Novak.

Kad je pokojnica došla, kao nevjesta, u vlasti doma, našla je tamo druge svoje roditelje, oca i majku, uz ove četiri svaku i dvije svakinje. Nekoliko godina iz-a rje-zinog dolaska umrla rajoj svekra. Tada je na kucnu brigu pala na nezina juka-pica. Usprkos čestim porodinama i silnim bezratama ona nije nikada smaksala: bila je uvijek desna ruka svome suprugu i uskrsnuči upravu opširnog imanja. Svojom je marljivosti i umnim gospodarenjem mnogo doprinjela, da se je u mnogo čemu prevelik nihovo imanje i kućno blagostanje. Iz svoje kuće nije pustila ni siromaka, niti pogatači praznih ruk, već je svakomu-žu ugoditi. Za svakoga je imala lijepu i mudri savjet.

Pokojnica je osim dobre gospodarine, bila i dobra uzgajateljica. Svoju djecu uzgojila je pravom nacionalnom duhu, da se svih možemo njima da ponosimo. Pokojnica joj ostavila iza sebe supruga Antu, tečiru sini, sest kćeri, od kojih četiri su žive, nevje Mariju i više unutčice. Mrtvi ostani pokojnici bili su pokopani u Novacima. Opisalo je vodio domaći puk, g. Hradek, uz assistenciju veleć. g. Pav. Filipiće, umirovljenog žrninskih kapulja. Sprovod je bio velitanstven, kakva su rijetko vidi, jer je u ino imao i brodni značaj.

„bit je njezinom prahu!

Očividac,

IZ PIČANSTINE.

Draga „Istarska Riječ“!

Koncem prošlog mjeseca prošlo je go-dini dana, da sam morao radi prehrane mnogobrojne obitelji u svijet. Težak je danas život!

U tajdini zasluzilo bi se kakav franačak, ali radi lošeg vremena, radi punih dana neradnje i raznih nezgoda, malo se može pristiditi, da bi se moglo kakav franačak otpustiti kući.

Vrativši se u rodni zavičaj, u petušku kaptariju, sa par franačaka u džepu, mislio sam, da cu i kod kuće sve u redu i zadovoljstvu dobiti, ali pripariv se: samo plać i ogorčenje, i tkoči uzdiži zovu me u kuću. Djeca crna kao čadje i žena uslijed pomjicanja potrebne hrane.

Onu lijepu kracavicu morala žena prodati, da platit općinsku i državne taže i sopra-te. Poreze se povisila, a prihoda od ni-jedne strane. Zalost dakle i sama žalost odjeka se po svuda.

Za dva tri mjeseca bit će mi obitelj op-skrbljena sa onim put franačaka, što sam donio sa sobom, a ja cu morat opet u svijet, da se gladom i oskudicom opet štograd zasluzim za opskrbi obitelji.

Drugog dana bila nedjelja, pa kao pravi kršćanin išao sam sa obiteljju k sv. misi u grad Pičan, da prisustvujem kod iste i da čujem opet nakon godicu dana u jeziku materinskog propovijed. Kod sv. misi bilo veoma malo naroda, crkva napolj prazna, novo pjevanje, naše staro pjevanje odrastnjeno, orgulje kao i prije malo vrijedne i nepristupačne za našu biskupsku crkvu. Svo ovo malo me pretreslo i uzbudilo, ali najviše me razljutilo i pomutilo mi pamet, kad sam vidio poslje sv. evanđelija i čuo kako veleć, g. župeupravitelj ita iz malog papirica propovijed: čujte čitatelji i porumene — u italijanskom jeziku, u jednom Pičnu, gdje nema jedne duše, koja ne poznade hrvatski jezik, a de-vedesetidevet po sto ne razumije niti jedne italijanske riječi. Velika novotvara! Vi-deći i cijuki ovo neapostolsko djelo u crkvi, da ne trpiš daljnji sablazan škan-dal, izasao sam iz crkve.

Kod gradskih vrata zadrgao me prijatelj i popitivši se za moje zdravlje i sreću, po-deo mi pridati, kako je veleć, g. župeupravitelj Ciril Podržaj, rodom iz Ljubija-ne, meni ni tebi nič, uveo italijansku propovijed i druge poboznosti u crkvu, samo da ugodi sačiči Pičanaca, na žalost i sa-blazan izvanskih vjernika, da gradjanom ugoditi radi svojih osobnih koristi za budućnost. Kazati moram, da se neće tako lako ispuniti one ljepe želje velečasnog župe-upravitelja.

Narod buči na tihu, ali pod pritiskom sadašnjosti mora šutiti, ovo šutjenje prepričat će i drugim našim dobrim sefaktom; doći će vrijeme i mora doći — da će se opet u našoj crkvi obavljati obrede, kakovi su bili pod pokojnim blagouspomenom Ivana Bersenda.

Ako hodoš gosp. župeupravitelj propovijedati italijanski, neka načini to poslje sv. mise, pak će viditi i moći prebranjiti na prste slušatelje svoje propovijedi. Nipošto pak ovi zgodno naš narod mučiti pod misom, da mora slušati propovijed u nepoznatom jeziku. Ovo neka si primi k srcu vel. g. župeupravitelju, pa neka svu nepravicu, koja se godi pičanskom putu, neka prouči i isti odstrani p. n. g. dekanu u Lin-daru i biskupu u Trstu.

Uz ljepe pozdrave dragoj „Istarskoj Riječi“ — Preplatnik.

IZ POMERA

Svega po malo.

Vrijeme gradi, vrijeme razgraduje, pa opet gradi i opet razgraduje, i naši ljudi i ljudi gradili, prosvjetne društva, a došli su nekoj, i razgradili ih. Iza rata pre-stože naša društva funkcionisali, pa su naša društva po selima zamijenila fajšu. Tako i u Pomeru. Osnivali su bili fajšu, kojoj je pred par godina prestalo funkcio-nisati. U to su vrijeme pojedini naši ljudi i mlađe zagazili bili istom stazom, jer misleći, da će u tome društvu naći neku korist. Veoma su se prevarili, jer su u tome društvu bili pojedinci koji su sami iskoristivali naše ljudje. Iza propadnutog fajšu, osnovali su opet novo. Da li će im ovo novo fajšo donijeti korist, to se ne zna. Dok je egzistiralo staro fajšo, naša-vo je bila u Pomeru neki gospodin, koji je zavio se u strah čitavome selu. Još se ga zadavala strah čitavome selu. Još se ga razbacio, da je pristup pastiru toku-utku uznemirila, da je pristup pastiru razbacio mi frulu. Hto je, da i frula za-razbacio mi frulu. Hto je, da i frula za-razbacio mi frulu. Njihova narednica neumnih ljudi! Njihova narednica je osim dobre gospodarine, bila i dobra uzgajateljica. Svoju djecu uzgojila je pravom nacionalnom duhu, da se svih možemo njima da ponosimo.

Pokojnica je ostavila iza sebe supruga Antu, tečiru sini, sest kćeri, od kojih četiri su žive, nevje Mariju i više unutčice. Mrtvi ostani pokojnici bili su pokopani u Novacima. Opisalo je vodio domaći puk, g. Hradek, uz assistenciju veleć. g. Pav. Filipiće, umirovljenog žrninskog kapulja. Sprovod je bio velitanstven, kakva su rijetko vidi, jer je u ino imao i brodni značaj.

Ove je godine došla u Pomer za učite-ljicu gospodjicu Emicu Dobrovicu. Nitko od nas se ne može na nju potužiti, jer tač-

no vrši svoju službu. Vrlo je odana svojoj djeci, koju veoma voli. Njezinu dobrobit odgovaraju i djeca, jer često hvali kod kuće svoju dobru učiteljicu. Vidi se kod djece vrlo dobar uspjeh, akopreni je kod nas škola čisto italijanska. To je zasluga same gce Dobrovic. U nje se vidi volja i strujom pokvarenosti, trebale bi, da slijede njeone stopne. Znamo da nam je takova sud-bina, a i teško nam je, da se naša djeca izgajaju u tudjem jeziku, ali uz sve to čemo ipak nastojati, da našu djecu naučimo čitati i pisati naš jezik.

Politički pregled

PONOVNO ZASJEDANJE LIGE NARODA

Ožujnja kralja. — Lokarno u svjetske engleske politike. — Budući ratni front: od Gdanskog do Trsta. — Duh Lokarna, duh „zapada“ protiv „istoka“.

U Ženevi ponovno zasjeda vijeće Lige Naroda. Kakav će rezultat imati to zasjedanje, vidijet ćemo docnije. Svakako do-broru se ne možemo napatiti, kad se zna, da ni tamo ne vlađe baš najbolja sloga.

Inače Liga Naroda preživje ovih dana jednu obiljnju kruznu. Njezina ulazi u tu ustanovu i dobiva mjesto u njenom stalnom savjetu. Ali ona ne će da udje obično, kao što cijeli svijet ulazi u jedno otvorenje društva. Ona upotrebljuje tu pri-luku da izjavi suviše glasno, kako će u Ženevi voditi jednu novu pangermansku politiku; bit će zaštinstica i advokat svih njezinskih manjina u svim državama našeg kontinenta. Istovremeno ona je u sporu sa Italijom radi tiro. Njemačca, za koju drži da nisu dovoljno zaštićeni. I nazad, u jednu akciju na prisađenju Austrije Njemačkoj. Sve su to novi dokazi, da se ponovno bojati nove pangermanske opasnosti. Da se te bojazne teme-je na stvarnoj podlozi, svjedoči nam i pisanije engleske štampe. Za dokaz ne-vesti ćemo samo jedan list.

Ovih dana izišao je u najuvaženijoj engleskoj reviji „The aeroplane“ članak, u kojem se medju inim čita i ovo: „Kad je ugovor u Locarnu bio 1. decembra 1923. potpisani, raspisale su novine ši-rom svijeta uobičajenu frazama o utvrđenju svjetskog mira, o prijateljstvu na-roda itd. Upravo kao da nisu historija već davno nije poučila, da se ugovori prave, kao i glazure na tortama, samo zatađe da se... Svejratno vjećina naših naroda, na kojem se medju inim čita i ovo:“

„Kad je ugovor u Locarnu bio 1. decembra 1923. potpisani, raspisale su novine ši-rom svijeta uobičajenu frazama o utvrđenju svjetskog mira, o prijateljstvu na-roda itd. Upravo kao da nisu historija već davno nije poučila, da se ugovori prave, kao i glazure na tortama, samo zatađe da se... Svejratno vjećina naših naroda, na kojem se medju inim čita i ovo:“

Taj ugovor znači prije svega, da je Engleska slijedila svoju tradicijsku politiku uspostave ravnoteže snage. Mi smo u stvari postigli prav-dan savjet naroda, koji se može osloniti na silu oružja, ne samo na bezvredne rezolucije, kako je to slučaj s teoretskim Saveznicima Naroda u Ženevi, koji njegove članove stoji toliko mnogo novaca.

U prvim godinama 19. vijeka, kad je Francuska pregazila Evropu, slobodila se Engleska s Njemačkom, a posljedica bila je bitka kod Vaterloa. Stotinu godina predoči, kad je prijetilo, da ta Njemačka postavi jedna pogibelj za Evropu, riješila se Engleska da poveže svoj udes sa Francuskom, a posljedica je bio svjetski rat 1914.—1918.

Ovaj je rat bio u toliko jedno zdu, jer smo se imali da borimo protiv naših najbližih srodnika, Njemačaca; ali to je bila, ma koliko je to za požaliti, jedna politika nužda.

Danas opet nalazimo dužave Europe povezane, a to tako kako treba. Nordijski i Sredozemni narodi stoje rame uz rame protiv istočnog barbarizma i istočne me-gamomanije.

U ranjitoj pričici, kad smo govorili o zapadnom frontu idućeg rata, bili su određeni prije svega merjameri. Njemačka i Engleska, koji će imati da brane, uz pomoć Skandinavaca i drugih nordijskih naroda, liniju koja teče od Danciga pa do Alpa; u isto će vrijeme narodi Sredozemnoga mora, narocito Francuzi i Italijani, imati da brane liniju od Alpa do Jadrana t. j. stari italijanski bojni front od 1914.—1918. god.

Lokarski ugovor sada automatski ostvaruje ovake bojne frontove. Poljska i Češkoslovačka jesu doduše članovi novog ugovora, ali moramo prepoštaviti, da će ova trijska trupe, u slučaju ruske invaziјe, zapošesti istočne dijelove Poljske i Češkoslovačke prije nego što se bude moglo utvrditi jedna trajna bojna linija. Vjerljivo je se pokušati da se branii Vrarsava i Engleza i Orientalačaca, kojto je neko-bi spašen od Turaka. Tako će se takški fronti, namjesto same linije Žan-teve 1914.—1918., vjerljivo protezati stotinu milja i sezati od zatona dancijskog preko Varsava—Krakova—Beča sve do Trsta i Jadran-skog mora...

ITALIJA I JUGOSLAVIJA.

Sastanak dra. Ninčića i Mussolinija.

Ovih dana sastali su se u Rimu jugoslovenski ministar inostranih djela i italijanski ministar-predsjednik Mussolini. Tom sastanku prisipuje se velika važnost. Računa se, da je na tom sastanku došlo do posvemašnjeg spoznaja između obje državnika gledaju na njemačke opasnosti, koja prijeti u slučaju pripojenja Austrije Njemačkoj. Jugoslavenske novine pišu, da će tom pitanju, iako postaje izvjesne diferenčije između Jugoslavije i Italije na drugom terenu, kraljevinu SHS nalazi u potpunom suglasju interesa s interesima kraljevine Italije. Zato se u dobro obaveštenim krugovima drži, da će u najsjeki vrijeme doći do nekog proširenja ugovora o prijateljstvu Italije i Jugoslavije i to na bazi preciziranog ugovora o obrambenom savezu protiv njemačke opasnosti.

Domaće novosti

† Ivan Klunić — «Vall»

Javljaju nam iz Ližnjana, da je tam 3. ov. mj. preminuo Ivan Klunić — «Vall».

Pokojnik je bio dobar narodnjak i pošten čovjek. Radi toga ga je svak vo-lio i štovao. Protivnika nije imao.

Ožalošćenoj porodici naše iskreno sautešće, a pokojniku mir i pokoj!

† Dragutin Ilić.

U Beogradu je umro Dragutin Ilić, predstavnik starije srpske književne generacije, član pjesničke porodice, koja je dala znamenitog pjesnika Vojislava Ilića, njegovog brata. Cijevak bujne romantične prirode pisao je pjesme, pripovjetke, drame i književne kritike.

Kao novinar istakao se u borbi protiv kralja Milana. Poslije rata nije se više javljao u literaturi, a postao je bibliotekar Narodne Skupštine. — Neka mu je laka zemlja!

† Slavoj Makarović.

U ponедjeljak, 1. o. mj. preminuo je u Rijeci mladi učitelj, g. Slavoj Makarović.

Pokojnik se je rodio u Materiji. Službo-vao je kao učitelj u Pasjaku i Rijani. Bio je na daleko poznat kao dobar radenik na kulturnom polju. U Pasjaku je ustanovio i izradio tamburački zbor. Sve svoje sile po-svetio je svojemu narodu, kojega je ljubio svim žarom svoje duše. Bio je narodnjak od glave do pete. Za vrijeme rata borio se ka dobrovoljac na srpskoj fronti protiv Austrije i Njemačke.

U srijedu je bio pokopan u Črnom kalu. Sprovod bio vrlo lijep. Političko društvo „Edinstvo“ i naše uredništvo zastupao je g. Stari, a istarsku „Prosvjetu“ g. Miroslav Znak.

Učvijenoj porodici naše iskreno sautešće, a pokojniku neka je vječna uspomena!

† Marijan Perković.

Iz Šv. Vižentine stiže nam žalosna vijest, da je tam 20. febrara te godine preminuo brat našeg prijatelja g. Ivana Perkovića, Marijan Perković. Pokojnik je bio naše, go-re list: pošten i značajan Jugoslaven. Neka mu je laka jugoslavenska gruda, koju je svim žarom ljubio, a ozalošćenoj porodici naše iskrene sautešće!

Zaključna rasprava protiv narodnog poslanika dra Wilfana, dra Vratovića i dra Stangera.

Predprošle subote vršila se u Pazinu druga i posljednja rasprava protiv naših narodnih vodja, gg. dra Wilfana, dra Vratovića i dra Stangera, koji su bili optuženi, da su 2. augusta 1925. predrički skupštini na Učki i da su proti-amo držali buntovne govorove.

Optužbe je bila sastavljena na temelju prijave, koju je — po informacijskoj karabinjerskog maresala Mammina — uložio policijski komesar Chizzola iz Pazina.

Prva rasprava se je vršila 29. decembra prošle godine. Na predlog državnog odvjetnika, koji je predlagao, da se zasluda i karabinjerski maresal Mammino, rasprava je bila taj dan odložena.

Na novu raspravu, koja se je vršila 27. pr. mj. bili su pozvani optuženi i svi svjedoci prve rasprave. Maresal Mammino je bio takodjer pozvan. On je izjavio, cda je podnio izvještaj na temelju informacija, dobivenih od oso-ba, koje ne smije da spomeni. Sâm pak nije mogao ništa da kaže.

U subotu su svi svjedoci povrđili ranjive izjave, koje su iznijeli na prvoj raspravi. Policijski je komesar ponovno izjavio, da je učinio prijavu na temelju izvještaja maresala Mammina, a ovaj potonji, da je, par dana prije izleta čuo, da će se vršiti na Učki i

dentistički zbor. U nedjelju 2. avgusta išao je na buzetsku stanicu, gdje je viđio, da se dosta ljudi voze vlakom. I tada da je bio uvjeren, da će se zaista vršiti napomenuti zbor. Radi toga je odmah telefonirao oružničkoj postaji. Kasnije je saznao, da se je blizja obdržavao na Učki nekakav zbor. Ali ipak nije mogao navesti niti jednog informatora. On opet nije mogao ništa da svjedoči, jer nije znao ništa.

Nakon toga je državni odvjetnik predložio, da se svi optuženi riješe optužbe, to više, kad nije dokazano, da su počinili kakav prekršaj. Sudac se je na to okrenuo prema braniteljima, veleći, da se sigurno i oni pridružuju predlogu državnog odvjetnika. Dr. Slavik je neglao, da se optuženi moraju riješiti optužbe nesamo za to, što im se ne može dokazati nikako kvalitativno djelo, nego i za to, što se dokazalo da su nevinji. Izvadnjanim g. dr. Slaviku se je pridružio i službeni branitelj, gosp. dr. Borovich. Nakon toga je sudac sve optužene riješio od optužbe.

Raspovrava je potekla bez ikakvih incidenta. Isto tako nije bilo incidenta ni prije ni poslije raspovrave. U gradu je bio prilično pojačan policijski aparat.

Izborni okruzi (kotari) za političke izbore.

Kako smo slobodnjaci javili, po novom izbornom redu Julske Krajine razdjeljeno je u 11 izbornih okruga za političke izbore. Od tih 11 izbornih okruga spada na tršćansku pokrajinu 5, puljsku 4 i rijeku 2. Svakiji izborni okrug birao je jednog poslanika.

Zvanitina "Gazzetta Ufficiale" donosi kr. dekret br. 235 od 24. januara 1926., po kojem je pujska pokrajina ovako razdjeljena:

I. izborni okrug sačinjavaju: Pula, Barban, Vodnjan, Veli Lošinj, Mali Lošinj i Nerezinje. — Središte I. izbornog okruga bit će u Puli.

II. izborni okrug: Kopar, Buje, Podgrad, Herpelje-Kozina, Izola, Marezige, Materija, Pomjan, Piran, Umag, Dekani. — Središte u Kopru.

III. izborni okrug: Poreč, Tinjan, Novigrad, Dragutin, Griznjan, Motovun, Vrsar, Buzet, Oprtalj, Rot, Slun, Vrtenigla, Višnjan, Vlžnjan. — Središte u Poreču.

IV. izborni okrug: Pazin, Labin, Bokiju, Kanfanar, Cres, Plomin, Žminj, Rovinj, Sv. Vincencat, Sušnjevica i Bale. — Središte u Fazunu.

Riječka pokrajina ima dva izborna okruga i to:

I. izborni okrug: grad Rijeka. — Središte na Rijeci.

II. izborni okrug: Volosko-Opatija, Veprinac, Brseč, Bistrica, Jablanica, Jelsane, Lovran, Knefak, Matulji, Mošćenice, Prem, Zagorje i Trnovo. — Središte u Volosko-Opatiji.

Sajmovi u Istri.

Svake godine Narodni koledar "Franin" i Jurinap objavljuje sajmove u Istri. Nekoju nam javljaju, da su nekoj sajmovi pogrešno napisani. Radi toga molimo sve naše čitatelje, koji imaju koledar, da nam javi, ako je za njihovo se solo pogrešno objavljen sajam. Ovako ćemo doći do absolutno točnih podataka o sajmovima, što će i trgovcima i kupcima koristiti. Eventualne pojedine nek se javi našem uređištvenu.

Sportsko društvo "Orljak" u Lančenju. Redovita glavna skupština sportskog društva "Orljak" obdržavat će se dne 18. o. m. u 1 sat popodne sa ovim dnevnim redom: 1) nagovor predsjednika; 2) izvještaj tajnika; 3) izvještaj blagajniku; 4) biranje novog odbora; 5) slučajnosti. — Ako u određenim sat ne bude prisutan dostatan broj članova za zaključivanje, održati će se pol sati kasnije bez obzira na broj prisutnih sa istim dnevnim redom. — **Održek.**

Školska zabava.

Dne 14. februara vršila se je u Lupočkoj školskoj zabavi u korist siromasnog djece. Zabava se je sastajala iz govora, igranja, pjevanja i plesa. Uspjeh bio je lijep. Čisti dobitak iznosi 800 lira. Učiteljstvo škole najlepše zahvaljuje svima koji su štogod pridonijeli uspjehu zabave i time pomogli siromašnu djevcu.

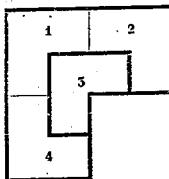
Žrebanj nagrada raspisanih u Narodnom kladeru "Franina" i Jurinu za g. 1925.

Za vučenje nagrada raspisanih u Narodnom koledaru "Franina" i Jurinu za 1925. godinu raspisana je u 1 sati ujutro u uredništvu "Istarske Rijeće" sastava se je komisija, sastavljena od predsjednika: prof. dr. Lava Černjela i članova: Ante Ivesa, Josipa Jurščevića, Dora Maršić i Mira Žmaka. Komisija je pregledala poslana rješenja i konstatirala, da je bilo dostavljeno 108 rješenja, od kojih su bile 103 pravilno rješenje. Zatim se je pristupilo vučenju i gospodica Dora Maršić najprije je izreholila Milica Ružić, a zatim Nevenku Skoko. Prema tome dobiva prvu nagradu, sat u vrijednosti od 150 lira **Milica Ružić-Sušak**, Strossmayerova 61, a drugu nagradu od 100 lira **Nevenka Skoko** - Premantura br. 28 kod Pule.

Komisija je vučenju sastavila i potpisala protokol.

Rješenje zagoneka bilo ovo:

I. zagonetka

II. zagonetka

o	r	g	n	j	e	z
o	v	r	h	t	i	m
a	v	i	j	e	r	s
l	o	b	d	e	u	r
v	n	i	c	l	u	j

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j e z
o v r h t i m o r
a v i j e j e r s
l o b o d e u r e
v n i c l u i t j e

o r g n j